

Naslovna stran

Th. Rotman

Bratec Branko in sestra Mica

Pravljica s slikami

Prevedel Vladimir Levstik

PeBook, 2014

O tej e-knjigi

»Bratec Branko in sestra Mica«, Th. Rotman; Prevedel: Vladimir Levstik, 1930

© PeBook, 2014

PeBook

Popular eBooks Publishing Co.

Mengeš, Slovenija

*Spletna stran: **PeBook***

Publicirala v elektronski obliki založba PeBook, Maj, 2014

*Dostopna v elektronski obliki na spletni strani: **E-knjigarna Ptica***

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.113.4-93-34(0.034.2)

ROTMAN, G. Th.

Bratec Branko in sestra Mica [Elektronski vir] : pravljica s slikami / Th. Rotman ; prevedel Vladimir Levstik. - El. knjiga. - Mengeš : PeBook, 2014

ISBN 978-961-6944-56-4 (ePub)

ISBN 978-961-6944-57-1 (mobi)

ISBN 978-961-6944-58-8 (pdf)

273792768

Avtorske pravice in licenca

Vse pravice pridržane.

Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati, prenašati ali uporabljati v izvorniku ali v prevodu v kakršni koli obliki in s katero koli tehniko, elektronsko, mehansko, s fotokopiranjem, snemanjem ali s katerim koli sistemom za shranjevanje, obdelavo in prenos podatkov brez pisnega dovoljenja založbe.

Ta e-knjiga je namenjena vaši osebni uporabi. Ni je dovoljeno prodajati naprej ali podariti drugim osebam. Če bi želeli to e-knjigo podeliti z drugo osebo, prosimo kupite dodatni izvod za vsaki osebi, kateri bi jo radi podarili. Če berete to knjigo, a je niste kupili ali ni bila kupljena za vašo osebno uporabo, potem bi bilo dobro, da bi si kupili vaš lasten izvod te e-knjige. Zahvaljujemo se vam, ker upoštevate in spoštujete avtorsko delo vseh sodelujočih avtorjev in založbe.

BRATEC BRANKO IN SESTRICA MICA

Predgovor

Na svetu je malo tako drobnih otročičkov, kakor sta bila bratec Branko in sestrice Mica. A kaj vse sta doživela - to ni, da bi kratko povedali že v uvodu. Vse boste zapovrstjo prebrali v tej prijazni knjigi in slike vam bodo sproti razodevale čudovite prigode.

Ste bili že kdaj v kinematografu? Ne. Saj ni treba, dokler ste premladi. Tam se v temi na platnu vrsti slika za sliko. Včasih je kaj zanimivega, včasih pa tudi kaj nerodnega in dolgočasnega vmes. In ko zapustite kinematograf, se vam - dokler ste premladi - vsepovprek meša v glavi in oči vas skelijo, da ne morete zvečer napisati šolske naloge.

Ta lepa knjižica, ki vas bo vodila vse križem po svetu, med najrazličnejša bitja, pa ne utruji nikogar. Od vrste do vrste jo boste brali in si ogledali sliko za sliko. In ko boste na koncu, boste še venomer radi segli po tej svoji ljubki knjigi.

Nikoli ne boste pozabili, kaj lepega vas ona uči. Spominjali se boste vedno, kako je bratec Branko nežno in zvesto ljubil svojo sestrico Mico in ona njega. Zavaljo tega se je vse izvrstno izteklo v njuno srečo.

Bratci in sestrice, obljubite, da boste taki tudi vi! ... Tako, zdaj pa začnimo!

1.

Tu vidite bratca Branka in njegovo sestrico Mico. Njuna roditelja sta bila siromašna, zato so stanovali v prav majhni hišici. A pri hišici je bil lep vrtiček, kakršnega ubogi ljudje v mestu nimajo. Na vrtičku so rasle cvetlice, zelje in solata, tudi gugalnica je bila tam in še marsikaj drugega. Oče in mati sta ves dan delala na polju in sta se šele pozno zvečer vračala domov. Bratec Branko je moral med tem paziti na sestrico, zakaj on je bil starejši. Rezljal je zanjo ladjice, ki sta jih potem spuščala v kadi, ali pa jo je gugal na gugalnici.

2.

A nekega dne se je zgodila velika ne sreča. Bratec Branko ni pazil na sestrico ampak je legel v travo in zaspal. Hudobna čaravnica je tako naredila, in ko je Branko trdno spal, je prišla grdoba, napravljena za krošnjarko, pred vrtna vratca. Mica je pravkar tekala po vrtu in vozila svojo punčko v vozičku, »Poslušaj, majcena, pridi k meni v vas,« je rekla čaravnica. »Ali ne maraš z menoj? Toliko lepih in dobrih stvari imam zate.«

3.

S temi besedami je hudobna žena prijela Mica za roko in zavila z njo okoli vogala. Nikogar ni bilo blizu, da bi ju videl, in nihče ni vedel, kam sta šli.

Čez nekaj časa se je Branko prebudil. Kako se je ustrašil, ko ni našel sestrine nikjer! Vso hišo je pretaknil, vsa pota prehodil, vsa polja predirjal, neprestano kličoč: »Mica! Micica!« Toda odgovora ni dobil niti ni našel človeka, ki bi bil videl deklico. Na. smrt upehan se je jokaje vrgel v travo.

4.

Legel je na trebuh in začel žvečiti travno bilko. »Da bi jo vsaj našel, preden se vrneta oče in mati,« je pomislil. Čivst! Lastovka je zletela preko njega in tam v travi je poskočila žaba. »Oh,« je vzdihnil bratec Branko, »zakaj nisem tudi jaz tako majhen! Potem bi lahko vprašal cvetke in metuljčke, zakaj oni so jo gotovo videli.« - »To se lahko napravil« je zdajci čivknil tenek glas in iz votlega drevesa, ki je raslo nedaleč od Branka, se je pokazal majhen, majcen možiček.

5.

Možiček je držal v roki tenko paličico; z njo se je dotaknil Branka in ... deček je strahoma začutil, kako postaja vse manjši in manjši, dokler ni bil enako majhen kakor možiček sam! - »To sem dobro napravil, jeli?« je vzkliknil možiček. »In niti: ‚Bog plačaj‘ mi ni treba reči. Rusobrad sem, palček čarovnik in nihče ne zna tako imenitno čarati kakor jaz; še čarovnica iz gozdnega studenca ne, ko si vendar domišlja, da vse premore! No, zdaj pa glej, da najdeš sestrico. Srečno pot in zdrav ostani.«

6.

»Poslušaj, ti, kako pa ...« je pričel bratec Branko, ki se mu mahoma ni zdelo nič več lepo, da je tako majhen. Toda palček ga ni čakal; zajahal je svojo paličice in s porogljivim smehom odletel. Zdaj je bil Branko v lepi kaši! Vse ptičke in cvetlice je vpraševal, kje je sestrice, toda ptički so čivkali, »Nam se mudi! Nam se mudi!« - in cvetlice niso rekle sploh ničesar. Iskal je in iskal in tekel dalje, zmerom dalje, dokler ni naposled začul človeških glasov ... Dospel je bil na polje, kjer sta delala oče in mati: glej, tam sta sedela, čisto blizu njega in počivala.

7.

»Morda je Micica tu?« A ne, nikjer je ni videl. Previdno je splezal Branko na vejico, očetu tik za glavo. - »Še nekaj ur dela, mož, pa bova spet pri svojih ljubih otročičkih,« je prav tedaj rekla mati. »Kar škoda je, da ju morava zmerom puščati tako dolgo sama!« - »Eh, kaj bi neki,« se je oglasil oče, »saj veš, kako vrl deček je Branko in kako skrbno pazi na svojo sestrico!« - O, kako je bilo Branka sram. Spustil se je na tla in zbežal.

8.

Nato je spet iskal in iskal, dokler se ni čisto stemnilo. Ves zlovoljen je sedel na kraj žitne njive. Ko je strmel v klasje, ki se je tiho zibalo nad njegovo glavo, je prišla mimo njega mati Zajčica. Enega otročička je imela v naročju, drugi pa se je držal za njen repek. »Glej, glej,« je dejala, »niti vedela nisem, da živijo takole majhni človečki.« Bratec Branko ji je zdaj razložil vso zgodbo o sestrici Mici in o tem, kar je bil doživel s čarovnikom, palčkom Rusobradom.

9.

»Veš kaj?« je rekla ženica, »kar z menoj pojdi, če se ne upaš domov, saj lahko jutri nadaljuješ iskanje.« Kmalu so prispeli v nje no stanovanje: mati Zajčica in njena družina so živeli v udobni jami. Cel trop mladih zajčkov se je zabaval s tem, da so skakali čez vrv, in bratec Branko se je moral takoj udeležiti igre. Toda veliko veselja mu ni pripravila, zakaj je neprestano mislil na sestrico. A ko so zajčki obljubili, da mu bodo jutri vsi pomagali iskati, se je spet pomiril.

10.

Drugo jutro se je bratec Branko odpravil iskat. Zajčka Nosomigec in Klapouhec sta ga spremljala. Ostala zajčji otroci so se igrali v pesku. Toda Nosomigec in Klapouhec sta se kmalu naveličala iskanja. »Ali se ne bi najprej malce poigrali,« sta vprašala. »Saj lahko potlej spet iščemo.« In že sta potegnili bratca Branka s seboj. - »Alo!« so vpili ostali v peščene kopice, »ali se pojmeta drčat z nami?« - »Kaj je to 'drčat'?« je vprašal Branko. - »Tako je boš videl,« je odvrnil Klapouhec.

11.

» Zviti zajčki so bili zatakneli v pesek dve močni veji, eno zgoraj na griču, eno pa spodaj. Med njima so napeli motvoz, na motvoz so obesili dežnik, ki si se moral prijeti zanj, in – šviga! švaga! so se drug za drugim vozili navzdol. Juh, kako hitro je šlo! A bratca Branka vendarle ni preveč mikalo, da bi se jim pridružil.